

то и лесновѣрно на человекѣци-те. Зато, колко-то искаха да прїематъ оръжіе противѣ Валдицы-те, опредѣли, да зашіятъ знакъ крестный на грѣды-те си. И понеже оставленіе-то на грѣхоке-те бѣше увѣрено, събрахася много сили отъ много народи, и Філіппъ в. царь Французскій, постави военачалникъ на таа война, Симона Графъ Монфортьскій, и сѣ опредѣли за грабленіе на тѣа крѣстоносци княжество-то Тѣлѣско, гдѣто вѣха много Валдици; но Раймѣнтъ Графъ Тѣлѣскій сѣ постара съ клетвѣ да привлече къмъ себе си благосклонность-тѣ Інокентіевѣ, обаче не можа; гледаючи же защо крѣстоносци-те разграбѣватъ градовы и весы, и той събра войскѣ, и прїе помощь отъ Іоанна царя Англическаго, и отъ Петра царя Арагонійскаго; той Петръ сѣ постара да слави Раймѣнта съ папа, и проводи посланицы въ Латеранскій-атъ соборъ, въ лѣто отъ Хрїста хилладо и двестѣ и тринадесато, обаче собор-атъ непрїе предложеніе-то му; така прочіе сѣ состави силно сраженіе, и сѣ уби Петръ Арагонскій, и тридесать хиллады отъ Валдици-те. Въ тоа вой крѣстоносци-те употревиха голѣмо безчеловѣчество върхѣ Валдицы-те; защо, щото праваха вѣше прощено; а папа подиръ совершено-то истребленіе, направи величаеше славо-словіе человекѣколюбыкомѣ Богу за повѣдѣ-тѣ.